

Haarlemse schrijfster bezoekt Curaçao en Bonaire

'Ik wilde laten zien dat lezen leuk kan zijn'

HAARLEM - Een vakantie was het officieel niet, maar soms voelde het wel zo. De Haarlemse kinderboekenschrijfster Rian Visser is net terug van de Nederlandse Antillen.

Op uitnodiging van Stichting N.A.N.A, die het lezen en schrijven in de overzeese gebieden stimuleert, verbleef de Haarlemse samen met andere Nederlandse kinderboekenschrijvers verleden maand twee weken op Curaçao en Bonaire. Ze nam daar deel aan het jaarlijkse N.A.N.A Kinderboekenfestival. Elke ochtend stond een bezoek aan een school op het programma, waar ze met een koffer vol boeken naar toe ging. Daarbij was de ene school duidelijk de andere niet. Ze bezocht scholen om voor te lezen uit haar boeken en om op die manier het Nederlandse kinderboek onder de aandacht te brengen. "Dat zorgde voor veel mooie, maar soms ook schrijnende momenten. Ken je dat, die druppel op de gloeiende plaat. Zo voelde de boodschap vaak aan", opent Visser haar relaas.

Om te vervolgen met : "Op sommige scholen was het verschil met Nederland niet zo groot. De kinderen spraken goed Nederlands, de school had voldoende boeken en kinderen lezen goed. Op andere scholen was dit heel anders; daar werd voornamelijk Papiaments gesproken en waren er maar weinig kinderen, die wel eens een boek inkeken." Op alle scholen las ze voor uit haar boeken, waarbij ze vaak moest improviseren en rekening houden met de verschillen in taalniveau. "In een aantal gevallen verstonden de kinderen me slecht en moest de docent vertalen. Ik gebruikte dan simpele boekjes met veel beelden en vertelde met gebaren om ze te enthousiasmeren. Het was af en toe net acteerwerk. Omdat het thema van het festival poëzie was, probeerde ik altijd af te sluiten met mijn gedichten. Mijn gedichtenbundel *Zacht zijn de wolken*, die voor kleuters bedoeld is, heb ik op sommige scholen gebruikt in groep 8, en met succes. Omdat de gedichten in een bepaald ritme geschreven zijn, liet ik de kinderen meeklappen, waarbij ze er spontaan andere ritmische variaties doorheen gingen klappen. De tekst bleef zo ook beter hangen.'

Rians enthousiasme werkte aanstekelijk, maar veel hing ook af van de houding van de leerkrachten. De meesten hadden haar bezoek goed voorbereid door met de klas haar boeken te lezen en waren heel betrokken tijdens haar bezoek aan hun klas. Maar dat was niet op elke school het geval. "In een klas met een timide leraar waar Papiaments de voertaal was, was helemaal niets voorbereid. De onderwijzeres zo verlegen, dat ze de vragen van de kinderen aan mij nauwelijks dorst te vertalen. Soms had ik het idee, dat de leerkrachten blij waren even van hun groep verlost te zijn. Eén juf liet mij aan mijn lot over en ging huiswerk zitten nakijken achter haar bureau. Op de enige

[Vergroot Foto](#)

Op uitnodiging van Stichting N.A.N.A, die het lezen en schrijven in de overzeese gebieden stimuleert, verbleef de Haarlemse Rian Visser samen met andere Nederlandse kinderboekenschrijvers verleden maand twee weken op Curaçao en Bonaire. Foto's: aangeleverd.

middelbare school die ik heb bezocht, een soort VMBO, ging de juf in een hoekje in een puzzelboekje zitten werken zonder mij voor te stellen aan haar klas. Op deze school voelde ik me echt hopeloos verloren."

Maar gelukkig was daar ook het bezoek aan een school, die ter ere van Rians komst feestelijk versierd was. Met als klapstuk een grote foto van haar in de hal. Het onderwijzend personeel was zo enthousiast, dat onmiddellijk werd besloten om met haar boeken door te gaan. De boeken die ze had meegekregen van haar uitgever om als cadeau uit te delen, vonden gretig aftrek.

Het grootste compliment kreeg ze in een van de minder gemotiveerde klassen, waar de leraar naast haar zat te gapen. 'Nadat ik voorgelezen had, kwamen de kinderen om me heen staan om naar de boeken te kijken. Een stoer jongetje pakte een boek en ging aan een tafeltje zitten om erin te lezen. Toen de klas weg moest voor de volgende les draaide hij zich bij de deur naar me om en zei mevrouw, moet blijven schrijven, want u schrijft heel goed. Dat was een moment dat ik nooit zal vergeten. Voor zo'n jochie was het fijn dat ik er was. Als ik maar een paar kinderen bereikt heb met mijn boeken, dan ben ik al heel blij. Ik wilde ze graag laten zien dat lezen leuk kan zijn."

De reis heeft haar nog bewuster gemaakt van haar lezerspubliek. "Ik houd in mijn boeken al rekening met Vlaamse kinderen; houd plaatsnamen vaag en heb het ook niet over Koninginnedag, omdat dat zo typisch Nederlands is. Maar ik had er helemaal niet bij stilgestaan, dat mijn boeken ook in andere gebieden gelezen kunnen worden. De dichtregel 'Warm is de kachel, die brandt in het huis' uit *Zacht zijn de wolken* is voor een Antilliaans kind veel minder vanzelfsprekend dan voor een Nederlands kind."

Op dit moment heeft Rian plannen voor een jeugdboek voor kinderen van rond de dertien jaar, de leeftijd van haar grootste inspiratiebron: haar eigen kinderen. Wat ze heeft meegenomen van haar bijzondere bezoek aan de Nederlandse Antillen is het idee voor een boekje voor kinderen in andere klimaten met een taalachterstand. 'Een makkelijke tekst kan heel goed een spannend verhaal opleveren. Mijn boeken zijn dan wel voor kinderen geschreven, maar ze zijn geen van alle kinderachtig."